

Мария Илиева
Черно и бяло

В окопа има само тишина...
Пукот,
проблясна.
Гръм огласи тъмнината.
Стон на ранени...
Мракът ли плаче?
Дебне врагът от засада.
Зейнала паст на чудовище
е пълната с трупове яма.
Мамо, къде си?
Татко,
аз съм твоего малко момче.
Което яздеше клон
и държеше дървена сабя.
В треска изгарям...
Факли пламтят отдалече.
Вражески лагер отсреща...
Екот...
На барут замириса.
И на кръв
топла,
човешка...
От болка простена пръстта.
И страх, като мишка
по телата пълзи.
...Докторе, вижте го моля!
Отворил посинелите устни
войникът опита нещо да каже...
После се спря.
Вече всичко е ясно.
Очите замряха.
Ръката отпусна на пода.
Пречупена снимката падна.
Изтъркана
в черно и бяло...

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10090>]